

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 34.

Vydána dne 7. dubna 1922.

Obsah: (111.—113.) 111. Nařízení, jímž se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb. z. a n., o dani z obohacení. — 112. Nařízení o odborné zkoušce v pomocné službě konceptní u státních politických a policejních úřadů. — 113. Nařízení, kterým se upravuje znění zákona ze dne 7. dubna 1920, č. 249 Sb. z. a n., pro zpoplatňování listin stejného druhu, na jaké se uvedený zákon vztahuje, podrobených poplatkům podle zákonných ustanovení platných na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

111.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 23. března 1922,

jímž se provádí zákon ze dne 12. srpna 1921,
č. 337 Sb. z. a n., o dani z obohacení.

Podle §§ 7, 22 a 33 zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

§ 1.

(1) Daní z obohacení se rozumí daň dědická a daň darovací (§ 1 zákona).

(2) Nabytími podle § 1 a) a b) zákona se rozumějí: pod písm. a) nabytí podle § 1, odst. 1., 2. a 3., cí. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z. (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi podle § 2 uh. zák. čl. XI z roku 1918); pod písm. b) nabytí podle §§ 30 a 31 téhož cí. nař. (§ 15 téhož uh. zák. čl.).

(3) Kde se v ustanoveních uvedených v odstavci 2., v zákoně ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n. (vládních nařízeních ze dne 24. ledna 1920, č. 53 Sb. z. a n., a ze dne 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n.) a v jiných ustanoveních mluví o dědickém (pozůstalostním) poplatku, rozumí se ve smyslu zákona dědická daň, kde o darovacím poplatku (poplatku z darování), darovací daň.

(4) Tam, kde jest v tomto nařízení řeč o „dani“, rozumí se daň z obohacení, kde o „dani (poplatku)“, rozumí se daň z obohacení a spojený s ní poplatek nemovitostí (§ 5 zákona).

§ 2.

(1) Poznámkami k sazbě zákona byly poznámky k sazbě cí. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z. (čl. III vládn. nař. ze dne 24. ledna 1920, č. 53 Sb. z. a n., a na Slovensku a v Podkarpatské Rusi § 3 vládn. nař. ze dne 24.

června 1920, č. 403 Sb. z. a n.) změněny takto:

(2) Zrušena byla, kromě poznámek uvedených v § 3, odst. 2., zákona, také věta 2. poznámky 4. k položce 1. sazby cí. nař. (věta 2. poznámky 4. čl. III vládn. nař. č. 53 z r. 1920 a věta 2. písmena i) §u 3 vládn. nař. č. 403 z r. 1920). Společná poznámka 2. k položkám 1. a 2. sazby cí. nař. [poznámka 9. čl. III vládn. nař. č. 53 a písmeno m) §u 3 vládn. nař. č. 403] byla zrušena potud, pokud se týká poplatků dědických a z darování.

(3) Věta 1. společné poznámky 6. k položkám 1. a 2. sazby cí. nař. [věta 1. poznámky 13. čl. III vládn. nař. č. 53 a věta 1. písmena r) §u 3 vládn. nař. č. 403] pozbyla částečně významu zařazením obcí a jiných samosprávných svazků do VII. třídy sazby zákona.

(4) Poznámka 2. k položce 2. sazby cí. nař. [poznámka 7. čl. III vládn. nař. č. 53 a písmeno l) §u 3 vládn. nař. č. 403] zůstala v platnosti. Je-li nabyvatelem obec nebo jiný samosprávný svazek, dlužno užití sazeb VII. třídy zákona jen tenkrát, když není nabytí osobozeno podle poznámky uvedené v první větě tohoto odstavce.

(5) Změna poznámky 1. k položce 2. sazby cí. nař., provedená dodatkem k sazbě zákona ze dne 7. ledna 1920, č. 31 Sb. z. a n. (poznámkou 6. čl. III vládn. nař. č. 53), platí nadále, rovněž změna příslušných ustanovení uheršské právní soustavy, provedená písmenem k) vládn. nař. č. 403.

(6) Po rozumu odstavce 2. pozn. 2. k sazbě zákona náležejí do první třídy také osoby uvedené v § 5, odst. 2., zák. ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920, t. j. není-li tu manželky podle odst. 1. poznámky 2. k sazbě zákona, nemajetné družky zůstavitelů (dárců), žily-li se zůstavitelem (dárce) ve společné domácnosti až do poplatného nabytí

(úmrtím, darováním) nepřetržitě po dobu nejméně pěti let a měly-li s ním v této době dítě.

(7) Podle odst. 2. poznámky 6. k sazbě zákona se nařizuje vyměřovati daň tak, aby, je-li hranice pro osvobození nebo úlevu překročena, ze zdaněné hodnoty po odečtení daně nezbylo méně, než kdyby hranice překročena nebyla.

(8) Poznámky k sazbě zákona spolu s poznámkami a dodatkem k sazbě cís. nař. v úpravě čl. III vlád. nař. č. 53, resp. spolu s písmeny f) až y) vlád. nař. č. 403 sestavují se, hledíc k odstavcům předcházejícím, v jeden celek, jako poznámky k sazbě k tomuto nařízení připojené (odst. 9.).

(9) Aby se usnadnilo vypočítávání daně, jest k tomuto nařízení připojena sazba zákona, doplněná tím způsobem, že jest v jednotlivých stupních pod procentovou číslicí sazby vždy udáno, jaká částka připadá na daň v tom kterém stupni z jeho nejvyšší hodnoty, a to tak, že daně z nejvyšších hodnot všech stupňů nižších jsou již do ní započítány. Hledíc k pozn. 6. k sazbě zákona (pozn. 7. k sazbě tohoto nařízení) postupuje se tedy při vypočítávání daně tak, že se nejprve vyhledá, mezi které nejvyšší hodnoty dvou sousedních stupňů poplatná hodnota padá. Pak se od poplatné hodnoty odečte nejvyšší hodnota stupně nižšího, ze zbytku se vypočítá daň podle sazby stupně vyššího a k této dani se připočítá daň, která připadá z nejvyšší hodnoty stupně nižšího. Na př. má-li se vypočísti daň z nabytí 200.000 Kč podle třídy první, zjistí se nejprve, že 200.000 Kč padá mezi nejvyšší hodnoty 100.000 Kč a 250.000 Kč. Pak se od 200.000 Kč odečte nejvyšší hodnota stupně nižšího, t. j. 100.000 Kč, ze zbytku 100.000 Kč se vypočítá daň podle sazby stupně vyššího, t. j. 6% ze 100.000 Kč = 6000 Kč, a k této dani se připočítá daň, která připadá z nejvyšší hodnoty stupně nižšího, t. j. 4275 Kč, takže celková daň z 200.000 Kč činí (6000 Kč + 4275 Kč) 10.275 Kč. Spadá-li poplatná hodnota v jedno s nejvyšší hodnotou v tom kterém stupni, jest daň rovna dani udané v sazbě (na př. ze 100.000 Kč činí daň v první třídě 4275 Kč). Náleží-li hodnota do stupně nejnižšího, vypočítá se daň procentovou sazbou tam udanou (na př. ze 4000 Kč činí daň v první třídě 2%, t. j. 80 Kč).

§ 3.

Paragrafem 4 zákona byly zrušeny:

císařské nařízení ze dne 30. prosince 1915, č. 1 ř. z. z r. 1916, o vybírání přírážek k dě-

dickým poplatkům ve prospěch zemských a obecních fondů, jakož i fondů k účelům školství a péče o chudé a nemocné;

dvorní dekret ze dne 9. dubna 1817, č. 1331, o vybírání příspěvku z pozůstalostního jmění po zůstavitelích, kteří měli trvalé bydliště v Praze a v předměstích, ve prospěch světského nadačního fondu v Praze;

dvorní dekret ze dne 24. prosince 1834, č. 32.057, o vybírání příspěvku z pozůstalostního jmění po zůstavitelích, kteří měli trvalé bydliště v Brně, ve prospěch místního nemocničního fondu v Brně;

zemské zákony ze dne 2. února 1873, č. 60 z. z. z r. 1874, a ze dne 14. ledna 1895, č. 9 z. z. pro Čechy, o vybírání školního příspěvku z pozůstalostí v království Českém projednaných ve prospěch českého zemského fondu;

zemské zákony ze dne 30. dubna 1874, č. 37 z. z., a ze dne 18. července 1898, č. 71 a 72 z. z. pro Moravu, o vybírání školního příspěvku z pozůstalostí na Moravě projednaných ve prospěch moravského zemského fondu, a

zemský zákon ze dne 17. června 1913, č. 31 z. z. pro Slezsko, o vybírání přírážky k státním poplatkům z pozůstalostí ve Slezsku projednaných ve prospěch zemského slezského fondu.

§ 4.

(1) § 5 zákona se vztahuje jen na převody následkem úmrtí, jimiž se rozumějí převody podle § 1, odst. 1., č. 1., cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., dále podle § 1, odst. 1., č. 4., téhož cís. nař., pokud jde o převod lén a svěření následkem úmrtí, a na Slovensku a v Podkarpatské Rusi podle § 2, č. 1. a 6., uh. zák. čl. XI z r. 1918.

(2) Při nabytích podmíněných a určením času vázaných a podle fideikomisární substituce (§§ 9 a 10 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., §§ 10 a 11 uh. zák. čl. XI z r. 1918) platí § 5 zákona při převodech se zůstavitelem nejen na prvního nabyvatele, nýbrž i na nabyvatele další. Okolnosti, které jsou rozhodné pro určení zvýhodněné částky nemovitosti hodnoty, řídí se poměry z té doby, v které nabytí vzniklo.

(3) Výplatami podle § 5 zákona se rozumějí všechny závazky stíhající nabyvatele nemovitosti ve prospěch druhých dědiců (odkazovníků), tedy nejen výplaty peněžité, nýbrž i závazky k poskytování jiného plnění než peněžitého, na př. stravy nebo potravin a jiných spotřebních předmětů určitého druhu

a množství (sutý výměnek), vypravení pohřbu a pod., dále služebnosti, zejména služebnost požívání a užívání nemovitosti.

(4) Aby se § 5 zákona použilo, rozdělí se dědické nabytí toho kterého nabyvatele na dvě skupiny. Do první skupiny se zařadí nabyté nemovitosti, do druhé všechny ostatní nabyté věci. Od úhrnné hrubé hodnoty druhé skupiny se odečte hodnota pozůstalostních srážek nabyvatelem převzatých, které nejsou knihovními břemeny vázajícími na nemovitostech z doby před úmrtím (dědickým nápadem), a zbytek se srovná s výplatami (odst. 3.). Jsou-li výplaty vyšší než zbytek, připočte se rozdíl k hodnotě knihovních břemen v předchozí větě uvedených. Součet uvedeného rozdílu a hodnoty uvedených knihovních břemen jest tou částí hrubé hodnoty nemovitostí, z níž se podle § 5 zákona nemovitostní poplatek snižuje na jednu třetinu sazby dosavadní. Není-li uvedeného rozdílu, t. j. jsou-li výplaty nižší než zbytek nebo rovnají-li se mu, jest touto částí jen hodnota uvedených břemen.

(5) Nabývá-li táž osoba několika nemovitostí, které podléhají různým sazbám nemovitostního poplatku, posuzuje se k účelu šu 5 zákona každá nemovitost samostatně. Při tom se rozdíl ve smyslu odstavce předcházejícího rozdělí na jednotlivé nemovitosti podle poměru jejich hrubých hodnot. Totéž platí obdobně, podléhají-li různým sazbám celé skupiny nemovitostí.

§ 5.

(1) § 6 zákona se týká pojistek určených podle ustanovení pojišťovací smlouvy nebo jejich dodatků výslovně k zaplacení dávek ve zmíněném paragrafu uvedených, bez rozdílu, je-li toto určení omezeno na určitou částku, má-li částka převyšující tyto dávky připadnouti určitým osobám a podléhá-li pojistka dědické dani čili nic.

(2) Dědická daň se vypočítá ze všech nabytí dědické dani podléhajících, vyjímajíc pojistky podle § 6 zákona. K dani se připočtou poplatky nemovitostní a eventuelní veřejné přírážky, a souhrn se od pojištěné částky odečte.

(3) Není-li pojistka dani dědické podrobená, náleží celý zbytek pojištěné částky osobám z pojistky oprávněným.

(4) Je-li však pojistka dědické dani podrobená, podrobí se zbytek pojištěné částky dani dědické. Při tom se přihlíží i k ostatním nabytím (odstavec 2.), která připadají osobám

z pojistky oprávněným. Dávky podle odstavce 2. spolu s dědickou daní podle odstavce 4. se od pojištěné částky odečtou a zbytek náleží osobám z pojistky oprávněným.

(5) Úřad dědickou daň (poplatek) vyměřující oznámí pojišťovně výši dávek, kterou pojištěná částka kryje, a jest oprávněn žádati, aby mu byla pojištěná částka vydána, bez újmy nároků dědiců na část, dávky převyšující.

§ 6.

(1) Podle § 7 zákona jsou úřady (orgány), jimž přísluší konati úmrtní zápis, povinny oznámiti finančnímu úřadu první stolice (okresnímu finančnímu ředitelství nebo, podle okolností, poplatkovému úřadu, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finančnímu ředitelství), v jehož obvodu mají sídlo, kdy a kde se má zápis konati, a to tak včas, aby mohl finanční úřad k úmrtnímu zápisu vyslati zástupce. K tomuto oznámení jsou povinny, pokud nebude ustanoveno jinak, jen tenkrát, mohou-li míti důvodně za to, že hrubá hodnota pozůstalostních aktiv převyšuje 20.000 Kč, nebo, jestliže byly finančním úřadem předem požádány nebo pozůstalostním soudem předem poukázány, aby tak učinily. Pozůstalostní soud jest povinen dáti takový poukaz příslušnému úřadu (orgánu) tenkrát, když mu nařizuje úmrtní zápis vykonati, jsou-li podmínky pro povinné oznámení úmrtního zápisu podle názoru soudu splněny, nebo byl-li za to finančním úřadem požádán. Obdobným způsobem postupuje pozůstalostní soud, žádá-li, aby úmrtní zápis vykonal soud jiný, jakož i dožádaný soud sám. Co se ustanovuje o soudech, platí obdobně o notářích jako soudních komisařích (veřejných notářích pozůstalost projednávajících).

(2) Zástupce finančního úřadu jest oprávněn zúčastniti se úmrtního zápisu a působiti k správnému a úplnému vyšetření celého pozůstalého jmění a jeho pravé hodnoty tím, že zjišťuje skutkové okolnosti, žádá za jich protokolování, navrhuje postup a opatření, která uznává za potřebná, a hájí finančních zájmů státních vůbec.

(3) Totéž, co jest ustanoveno v odstavcích předcházejících, platí obdobně také o inventuře pozůstalostního jmění s tím rozdílem, že jest její ohlášení povinné již tenkrát, převyšuje-li hrubá hodnota pozůstalostních aktiv 10.000 Kč.

(4) Útraty spojené s vysláním zástupce finančního úřadu k provedení úmrtního zápisu a inventury hradí stát.

(5) § 28 ministerského nařízení ze dne 29. prosince 1915, č. 397 ř. z., se zrušuje.

§ 7.

(1) § 8 zákona se týká těch případů, v kterých si dědicové projednají pozůstalost sami (případy §§ 28 a 29, odst. 2., nesp. pat. ze dne 9. srpna 1854, č. 208 ř. z., ve znění čl. IX zákona ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n., na Slovensku a v Podkarpatské Rusi případy, v kterých se soudní projednávání podle §§ 1 až 5 a 50 až 71 uh. zák. čl. XVI z r. 1894 nekoná). V těchto případech nesmí soud vzhledem k 1. větě §u 8 zákona vydati odevzdací listinu (podle uvedeného nesporného patentu) nebo pozůstalostní vysvědčení (podle §§ 98 až 106 uvedeného uh. zák. čl.), dokud dědicové potvrzením finančního úřadu, k vyměření daně (poplatku) příslušného, neprokáží, že jest daň (poplatek) zaplacená nebo zajištěna, anebo že jest pozůstalost daně (poplatku) prosta. Tento průkaz se nepožaduje, jde-li o pozůstalost od daně osvobozenou podle poznámky 1. k sazbě tohoto nařízení.

(2) Finančním úřadem příslušným k tomu, aby u něho dědicové podle věty 2. §u 8 zákona ohlásili aspoň čtrnáct dní předem, kdy a kde se jednání o pozůstalostní jmění bude konati, jest ten finanční úřad první stolice, v jehož obvodě jest místo, kde se má jednání konati. K této ohlášce jsou dědicové povinni jen tenkrát, když hrubá hodnota pozůstalostního jmění převyšuje 10.000 Kč. Finanční úřad má právo zúčastniti se tohoto jednání a hájiti při něm finančních zájmů státních.

(3) Nevyhovějí-li dědicové řádným způsobem ohlašovací povinnosti §em 8 zákona stanovené, propadají pořádkové pokutě podle § 43, odst. 4., cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z. (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi podle § 82, č. 3., uh. zák. čl. XI z r. 1918), nejde-li o případ důchodkového přestupku stíhaného v řízení trestním.

§ 8.

(1) § 9 zákona ustanovuje povšechně, k čemu se má přihlížeti při stanovení hodnoty poplatné (podrobené dani z obohacení a spojenému s ní poplatku nemovitostnímu) a hodnoty potřebné pro soudní řízení pozůstalostní, oceňují-li a odhadují-li předměty úřady a znalci. Znalci jsou tímto ustanovením vázáni, ať jde o ocenění podle §§ 13 až 22 zákona či o odhad k účelům pozůstalostním, nařízený z moci úřední nebo k žádosti strany.

(2) Podle §§ 9 a 10 zákona se daň (poplatek) vyměřuje z ustálené obecné (prodejní) hodnoty majetkového předmětu. K hodnotě mimořádné (nahodilé, pomíjející) se nehledí. Rozhodnou jest cena, která by se za tu kterou věc podle její jakosti, velikosti (množství), polohy a jiných vlastností dala obecně požadovati nehledíc k zvláštním okolnostem, jako k osobnímu zájmu dosavadního vlastníka nebo nabyvatele, nebo ke zvláštním poměrům jiným. Naproti tomu dlužno přihlížeti k takovým okolnostem, které mají na cenu věci vliv bezpečný a ocenitelný, jako různá osvobození od dávek a břemen a výsady nebo zase břemena a obmezení zákonná, nebo z veřejných důvodů plynoucí. Tuto hodnotu má doznati také strana a, činíc to, má zároveň také oznámiti finančnímu úřadu všechny okolnosti a pomůcky k vyšetření hodnoty potřebné, k čemuž může býti také vyzvána a zákonnými prostředky (předcházející § 7, odst. 3.) poháněna finančním úřadem.

§ 9.

§§ 9 až 11 a 13 až 24 zákona se vztahují na všechna nabytí podrobená dani z obohacení, § 12 jen na nabytí pozůstalostní.

§ 10.

(1) §em 11 zákona se stala pro nabytí, na něž se zákon vztahuje, ustanovení zákona ze dne 11. června 1919, č. 329 Sb. z. a n., bezúčinnými. Jinou odhadní cenou tuzemské bursy podle odst. 1., věty 2., §u 11 zákona se rozumí ocenění dané bursou na požádání finančního úřadu nebo strany tenkrát, když tu není kursu vůbec, nebo když jest poslední kurs starší jednoho měsíce.

(2) Na základě odst. 2. §u 11 zákona se ustanovuje, že se má cizí měna přepočítavati podle §§ 1 a 3 vlád. nař. ze dne 24. února 1921, č. 80 Sb. z. a n.

§ 11.

§ 12 zákona stanoví hodnotu budov, kterou finanční úřad jest oprávněn vzíti za podklad pro vyměření daně (poplatku). Není-li budova pronajata celá nebo její část, vyšetří se činžovní hodnota nepronajatých místností podle zásad platných v takovém případě pro vyměření daně činžovní.

§ 12.

(1) Nepokládá-li finanční úřad hodnotu podle ustanovení §§ 10 až 12 zákona za přímě-

řenou, vyšetří se poplatná hodnota, jestliže se o ní finanční úřad a poplatník nedohodnou, znaleckým oceněním podle §§ 13 až 22 zákona. Pro sestavení seznamu znalců (§ 13 zákona) vyžádá si soud návrhy zemědělských, průmyslových a jiných korporací.

(2) Finanční úřad postupuje nejprve podle § 13, odst. 2. až 4., zákona. Potom se postupuje takto:

1. Nejmenuje-li poplatník v osmidenní lhůtě §u 13, odst. 4., zákona svého znalce, zažádá finanční úřad, nedohodne-li se s poplatníkem jinak, za jmenování znalce podle § 16 zákona soudem. Na tento následek buď poplatník při jmenování znalce upozorněn. Dvoutměsíční lhůta §u 16 zákona plyne, nepodá-li poplatník v osmidenní lhůtě ani námítky proti znalci jmenovanému finančním úřadem, od uplynutí této lhůty, jinak od podání námitek.

2. Jmenuje-li poplatník sice v osmidenní lhůtě svého znalce (ze soudního seznamu — § 13 zákona — nebo mimo něj), ale podá-li zároveň námítky proti znalci jmenovanému finančním úřadem, zažádá finanční úřad do dvou měsíců od podání námitek, nedohodne-li se s poplatníkem jinak, za jmenování znalců podle § 16 zákona soudem. Také na tento následek buď poplatník při jmenování znalce upozorněn.

§ 13.

Také finanční úřad jest oprávněn činiti námítky proti znalci jmenovanému poplatníkem. Čině námítky, vybídne finanční úřad poplatníka, aby se do osmi dnů vyjádřil, uznává-li je čili nic, a upozorní jej, že nevyjádří-li se vůbec nebo neuzná-li námitek po uplynutí osmidenní lhůty, zažádá do dvou měsíců od dodání námitek za jmenování znalců podle § 16 zákona soudem, a že, uzná-li poplatník námítky v osmidenní lhůtě, zažádá za toto jmenování tenkrát, nebude-li dosaženo dohody ve lhůtě finančním úřadem stanovené.

§ 14.

(1) Když se finanční úřad a poplatník o znalcích dohodli, oznámí to finanční úřad znalcům a udá jim zároveň věc, kterou mají oceniti, a den rozhodný pro stanovení ceny. Znalci oznámí společně finančnímu úřadu, kde a kdy budou věc ohledávati — ač není-li ohledání podle povahy věci zbytečné — a to nejmeně čtrnáct dní před ohledáním. Finanční úřad oznámí pak totéž bez průtahu poplatníkovi.

(2) Po ohledání věci oznámí znalci do čtrnácti dnů finančnímu úřadu písemně svůj společný posudek o hodnotě, na níž se shodli. Tuto lhůtu může finanční úřad z důležitých důvodů prodloužiti.

(3) Nedohodnou-li se znalci, podá každý z nich posudek samostatný nebo si oba vyhradí podati svůj posudek zároveň nebo společně s posudkem znalce třetího a zároveň oznámí finančnímu úřadu, kterého třetího znalce si zvolili. Finanční úřad zpraví o tom stranu. Třetí znalec oznámí finančnímu úřadu, kdy a kde bude konati své ohledání věci, a to nejmeně čtrnáct dní před ohledáním. Finanční úřad oznámí pak totéž bez průtahu poplatníkovi. Po ohledání věci oznámí třetí znalec do čtrnácti dnů finančnímu úřadu písemně svůj posudek, podle okolností zároveň nebo společně se znalci ostatními.

(4) Když znalci posudek předložili (odst. 2. a 3.), finanční úřad oznámí výsledek poplatníkovi s tím, že jest mu volno do posudku v desítidenní lhůtě nahlédnouti.

(5) Jestliže se původní dva znalci o třetím znalci neshodli, oznámí to, podávající své samostatné posudky o hodnotě nebo vyhrazující si podati je zároveň nebo společně s posudkem znalce třetího (odst. 3.), finančnímu úřadu a zároveň udají, zdali požádali nebo požádají okresní soud za ustanovení třetího znalce sami čili nic. V tomto druhém případě požádá za jeho ustanovení finanční úřad (§ 14, odst. 2., zákona). Soud oznámí v obou případech, koho ustanovil třetím znalcem, oběma znalcům původním, finančnímu úřadu a poplatníkovi. Dále se postupuje podle odstavce 3., věta 3. a násl.

(6) O postupu při ohledání věci může a k návrhu přítomného účastníka musí býti pořízen zápis, jež znalci předloží spolu se svými posudky finančnímu úřadu. Zápis jest kolku prost.

§ 15.

Dohodnou-li se o tom finanční úřad a poplatník, může býti navrženo, aby znalce jmenoval hned soud podle § 16 zákona.

§ 16.

(1) Žádost za jmenování znalců soudem (§ 16 zákona) podává se u soudu pozůstalostního, jde-li o daň dědickou z pozůstalosti soudem (notářem jako soudním komisařem, veřejným notářem) projednávané. Jde-li o daň dědickou z pozůstalosti soudem (notářem) neprojedná-

vané, podává se žádost u soudu, který by byl příslušným, kdyby byla pozůstalost soudem projednávána. Jde-li o daň dědickou z jiného nabytí než pozůstalostního nebo o daň darovací, podává se žádost u okresního soudu, v jehož obvodě oceňovaná věc nebo její větší část leží.

(2) K tomu, zdali je žádost podána v zákonné lhůtě dvou měsíců, hledí soud jen na námitku účastníka, který žádost nepodal. Tato námitka může být vznesena jen v osmidenáti dnů, kterou druhému účastníku, jenž žádosti nepodal, určí soud k tomu, aby jmenoval svého znalce (následující odstavce).

(3) Nejmenuje-li žadatel svého znalce již v žádosti, vybídne jej soud, aby tak učinil do osmi dnů. Zároveň vybídne soud také účastníka, který žádosti nepodal, aby druhého znalce jmenoval v téže lhůtě.

(4) Soud oznámí znalce tím kterým účastníkem jmenovaného druhému účastníkovi s vybídnutím, aby do osmi dnů podal proti jmenovanému znalci eventuelní námítky. O námitkách rozhodne soud s konečnou platností.

(5) Když byli znalci ustanoveni s konečnou platností, oznámí jim soud místo a dobu ohledání věci aspoň čtrnáct dnů předem (§ 16, odst. 2., věta 2., zákona) a vezme je, je-li toho potřeby, do přísahy (§ 17, odst. 2., zákona).

(6) Po ohledání věci oznámí znalci do čtrnácti dnů písemně svůj společný posudek o hodnotě, na níž se dohodli. Tuto lhůtu může soud z důležitých důvodů prodloužit. Když znalci posudek předložili, soud oznámí výsledek (zjištěnou hodnotu) finančnímu úřadu a poplatníkovi s tím, že jest jim volno do posudku nahlédnouti a podati proti němu do třiceti dnů stížnost (§ 19, odst. 1., zákona).

(7) Neshodnou-li se znalci, podá každý z nich posudek samostatný nebo si oba vyhradí podati svůj posudek zároveň nebo společně s posudkem znalce třetího, a zároveň oznámí soudu, kterého třetího znalce si zvolili. Soud oznámí třetího znalce oběma účastníkům a postupuje obdobně podle odst. 4. a 5. O dalším postupu třetího znalce a soudu platí ustanovení předcházejícího odstavce 6.

(8) Neshodnou-li se znalci o třetím znalci, oznámí to, podávající své samostatné posudky o hodnotě nebo vyhradzující si podati je zároveň nebo společně s posudkem znalce třetího, soudu. Soud ustanoví třetího znalce a postupuje obdobně podle předcházejícího od-

stavce 5. Třetí znalec, podle okolností spolu s ostatními znalci, a soud postupují pak obdobně podle předcházejícího odstavce 6.

(9) Při ohledání věci soud svým zástupcem přítomen není. O postupu při něm pořídí znalci zápis, jež předloží spolu se svými posudky soudu. Zápis jest kolku prost.

(10) Poplatky znalců upraví soud, a žádal-li za provedení znaleckého posudku poplatník (§ 18, posl. odst., zákona), také je od něho vybere.

§ 17.

(1) Při jmenování dvou znalců na návrh účastníků podle § 20 zákona postupuje soud podle obdoby §u 16 zák. a §u 16, odst. 3. a 4., tohoto nařízení.

(2) Soud, oznamuje znalce podle § 16, odst. 4., tohoto nařízení, oznámí účastníkům také jména soudce a finančního úředníka, kteří jsou členy oceňovací komise, a jejich náměstků (§ 20 zákona), a platí v té příčině obdobně § 16, odst. 4., tohoto nařízení (§ 21, odst. 1., zákona).

(3) O útratách řízení před komisí rozhodne soud, u něhož zasedá odvolací komise, samosoudcem.

§ 18.

Za snížení daně (poplatku) podle § 24 zákona nutno zažádati do tří let od prodeje nemovitostí (§ 77 rak. popl. zák. a § 157 uh. popl. pravidel).

§ 19.

(1) Má-li se použití § 25, odst. 1., zákona, srovnává se celková čistá hodnota majetku, podrobeného dávce z majetku podle zákona ze dne 8. dubna 1920, č. 309 Sb. z. a n., s celkovou čistou hodnotou majetku podrobeného dani dědické.

(2) Je-li čistá hodnota majetku prvního tak vysoká jako čistá hodnota majetku druhého nebo vyšší, sníží se o zákonné srážky celá daň dědická z těch nápadů, na které se § 25 zákona vztahuje.

(3) Je-li však čistá hodnota majetku prvního nižší než čistá hodnota majetku druhého, sníží se jen ten díl daně dědické, který odpovídá poměru čisté hodnoty majetku prvního k čisté hodnotě majetku druhého. Jestliže na př. čistá hodnota zůstavitelova majetku, dávce z majetku podrobeného, činila 100.000 Kč a čistá hodnota jeho pozůstalosti 200.000 Kč, jest poměr obou hodnot 1 : 2 a o zákonné

srážky se sníží jen polovina daně dědické příslušného nabyvatele pozůstalosti.

(4) Je-li však prokázáno, že určitá věc, podrobená dávce z majetku, nebo její hodnota připadla určitému nabyvateli, připadá výhoda v příčině této věci nebo její hodnoty podle obdoby předcházejících odstavců jen tomuto nabyvateli, má-li podmínky zákonem žádané.

(5) Snížení daně podle § 25 zákona se připouští jen při prvním dědickém nápadu, který má povahu zákonem žádanou.

(6) Doložené žádosti (§ 25 zákona) za snížení dědické daně se podávají u toho úřadu, který tuto daň vyměřil, a to do tří měsíců po doručení platebního rozkazu na ni, a byla-li dávka z majetku vyměřena později než daň dědická, do tří měsíců po doručení platebního rozkazu na dávku z majetku.

§ 20.

Dokud nebude ministerstvem financí (§ 26 zákona) ustanoveno jinak, platí o tom, který úřad vyměřuje daň a jak se daň zapravuje, ustanovení dosavadní.

§ 21.

Přiznání, přiznání dodatečná, předběžná oznámení a průkazy podle § 30 vládního nařízení ze dne 9. října 1920, č. 587 Sb. z. a n., jež se staly ustanovením §u 31 zákona nutnými, buďtež podány do konce srpna 1922.

§ 22.

Účinnost tohoto nařízení se počíná zároveň s účinností zákona (§ 33 zákona). Jeho provedením se pověřuje ministr financí se souhlasem zúčastněných ministrů.

Sazba daně z obohacení (§ 2, odst. 9, tohoto nařízení).

Z částí čisté ceny nabyvaného jmění v korunách československých														
Třída	Nabyvatelé	do 5000	z dalších 5000 do 10.000	z dalších 15.000 do 25.000	z dalších 25.000 do 50.000	z dalších 50.000 do 100.000	z dalších 100.000 do 250.000	z dalších 150.000 do 250.000	z dalších 250.000 do 500.000	z dalších 500.000 do 1.000.000	z dalších 1.000.000 do 2.000.000	z dalších 2.000.000 do 5.000.000	z dalších 5.000.000 do 10.000.000	přes 10.000.000
		a	b	c	d	e	f	g	h	ch	i	j	k	
		činí procento daně												
I.	Děti, vnuci a manželé (viz také pozn. 12., odst. 2., a pozn. 13.)	2 100	3 250	3,5 775	4 1.775	5 4.275	6 13.275	7 30.775	9 75.775	13 205.775	18 745.775	24 1.945.775	26	
II.	Ostatní příbuzní v přímé linii (viz také pozn. 12., odst. 3.)	3 150	5 400	6 1.300	7 3.050	8 7.050	9 20.550	11 48.050	14 118.050	18 298.050	22 958.050	26 2.258.050	31	
III.	Sourozenci (viz také pozn. 12., odst. 3. a 4.)	5 250	7 600	9 1.950	11 4.700	13 11.200	15 33.700	18 78.700	21 183.700	25 433.700	29 1.303.700	33 2.953.700	38	
IV.	Děti a vnuci sourozenců (viz také pozn. 12., odst. 4.)	7 350	9 800	11 2.450	13 5.700	15 13.200	17 38.700	20 88.700	23 203.700	27 473.700	31 1.403.700	35 3.153.700	40	
V.	Ostatní poboční příbuzní do IV. stupně (viz také pozn. 12., odst. 4., a pozn. 13.)	10 500	12 1.100	13 3.050	15 6.800	17 15.300	19 43.800	22 98.800	25 223.800	29 513.800	33 1.503.800	37 3.353.800	42	
VI.	Ostatní osoby s vynětím třídy VII.	15 750	19 1.700	23 5.150	25 11.400	27 24.900	30 69.900	34 154.900	38 344.900	42 764.900	46 2.144.900	50 4.644.900	55	
VII.	Obce a samosprávné svazky, dále věnování pro účely vyučovací, dobročinné a lidumilné	3 150	3 300	3 750	3 1.500	3 3.000	3,5 8.250	4 18.250	5 43.250	6 103.250	7 313.250	8 713.250	10	

Poznámky k sazbě.

(V následujících poznámkách se označuje císařské nařízení ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., jako „cís. nař.“, vládní nařízení ze dne 24. ledna 1920, č. 53 Sb. z. a n., jako „vlád. nař. č. 53“, vládní nařízení ze dne 24. června 1920, č. 403 Sb. z. a n., jako „vlád. nař. č. 403“ a zákon ze dne 12. srpna 1921, č. 337 Sb. z. a n., jako „zákon“.)

K dani dědické.

1. Pozůstalosti, záležející toliko v movitých věcech, jichž úhrnná hodnota beze srážky břemen nepřevyšuje 400 Kč, jsou osvobozeny od dědické daně [pozn. 1. k pol. 1. sazby cís. nař., čl. III, pozn. 1., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. f), vlád. nař. č. 403].

2. Pozůstalosti po účastnících války (§ 4, odst. 1., cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 278 ř. z., a § 20 uh. zák. čl. XI z r. 1918) jsou v příčině nápadů v přímé příbuzenské linii a ve prospěch druhého manžela osvobozeny od dědické daně, nepřevyšuje-li ryzí hodnota pozůstalosti 20.000 Kč. Při ryzí hodnotě pozůstalosti vyšší než 20.000 Kč až do 50.000 Kč snižuje se dědická daň pro tyto nápady na čtvrtinu, při ryzí hodnotě pozůstalosti vyšší než 50.000 Kč na polovinu sazebního obnosu [pozn. 2. k pol. 1. cís. nař., čl. III, pozn. 2., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. g), vlád. nař. č. 403].

3. Nezletilým dětem (vnukům) zůstavitelovým přísluší za každý rok, scházející do plnoletí, sleva daně dědické na ně připadající, a to při nápadech do 10.000 Kč 5%ní (nejvýše však do 100%) a při nápadech do 50.000 Kč 3%ní.

Zlomek roku aspoň šestiměsíční počítá se za celý rok (poznámka 4. k sazbě zákona).

4. Manželka zůstavitelova, prokáže-li nemajetnost, platí při nápadech nepřevyšujících cenu 10.000 Kč polovici dědické daně (pozn. 5. k sazbě zákona).

K dani darovací.

5. Při darech movitých věcí jest poplatnost nezávislá na sepsání listiny (listinném osvědčení).

Od daně jsou osvobozeny dary movitých věcí v ryzí ceně:

- a) do 2000 Kč bez listinného osvědčení;
- b) do 300 Kč i při listinném osvědčení.

Darování movitých věcí v období tříletém týmž dárce témuž obdarovanému pokládají

se při posuzování daňové povinnosti a sazby za jednotný dar, podrobený dani z úhrnné hodnoty darovaných věcí, ať jsou dary osvědčeny listinou čili nic; ustanovení toto nevztahuje se však na obvyklé dary mezi manželi, dále mezi příbuzenstvem do druhého stupně a na dary zeti nebo snaše do 2000 Kč, mezi jinými osobami do 1000 Kč [čl. III, pozn. 6., vlád. nař. č. 53 a § 3, pozn. k), vlád. nař. č. 403].

6. Na darování samosprávným svazkům a jiným osobám, uvedeným v saz. pol. 75, písm. b) zákona ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z., a v saz. pol. 85, č. 2 uherské popl. sazby, vztahují se ustanovení tam vydaná [pozn. 2. k pol. 2. cís. nař., čl. III, pozn. 7., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. l), vlád. nař. č. 403].

K dani z obohacení.

7. Daň buď zapravena z ryzí hodnoty jmění nepadlého (darovaného) [věta 1. pozn. 4. k pol. 1. cís. nař., čl. III, věta 1. pozn. 4., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. i), vlád. nař. č. 403]. Při vyměření rozloží se každé nabytí v obnosy uvedené v jednotlivých stupnicích sazby. Obnos, spadající do nejvyšší stupnice, zarovná se dolů na 100 Kč; při obnosech do 1000 Kč, spadajících do nejnižší stupnice, zarovná se po 20 Kč dolů (věta 1. a 2. pozn. 6. k sazbě zákona).

8. Daň buď vyměřena tím způsobem, že z obnosu hodnoty nápadu (daru) po srážce daně nesmí nikdy zbýti méně než z nejvyššího obnosu hodnoty nejbližší nižšího stupně sazby po srážce daně naň vypadajícího [pozn. 5. k pol. 1. sazby cís. nař., čl. III, pozn. 5., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. j), vlád. nař. č. 403], a aby, je-li hranice pro osvobození nebo úlevu překročena, ze zdaněné hodnoty po odečtení daně nezbylo méně, než kdyby hranice překročena nebyla (§ 2, odst. 7., tohoto nařízení).

9. Převádí-li se právo vlastnické k nemovité věci za příčinou smrti nebo darováním mezi živými, buď kromě daně z obohacení zapraven též poplatek z převodu nemovitosti [pozn. 1. k pol. 1. a 2. sazby cís. nař., čl. III, pozn. 8., vlád. nař. č. 53 a § 2, písm. a) a c), vlád. nař. č. 403].

10. Poplatky z nemovitostí, v poznámce 9. uvedené, buďtež vyměřovány podle hodnotových stupnic po 40 Kč; každý zbytek pod 40 Kč, jenž činí 2 Kč nebo více, buď považován za úplný, zbytek pod 2 Kč buď ponechán nepovšimnut [pozn. 2. k pol. 1. a 2. sazby cís. nař., čl. III, pozn. 9., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. m), vlád. nař. č. 403].

11. Mezi zrozením manželským a nemanželským (pokud bylo prokázáno) se nerozeznává (pozn. 1. k sazbě zákona).

12. Manželé patří do I. třídy sazby jen potud, pokud nejsou ani rozvedeni ani rozloučení, snoubenci, jednali se o smlouvy svatební.

Těže výhody požívají také osoby, uvedené v § 5, odst. 2., zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920, t. j. není-li tu manželky podle předcházejícího odstavce, nemajetné družky zůstavitelů (dárců), žily-li se zůstavitelem (dárce) ve společné domácnosti až do poplatného nabytí (úmrtím, darováním) nepřetržitě po dobu nejméně pěti let a měly-li s ním v této době dítě.

Nevlastní a adoptované děti a vnuci, dále manželé vlastních dětí a vnuků platí daň podle třídy druhé, manželé nevlastních a adoptovaných dětí (vnuků) daň podle třídy třetí.

Schovanci, pokud se v tomto poměru nalézají u zůstavitele (dárce) nejméně pět let, nebo nejpozději od 3. roku, ale nejméně 2 léta, dále příbuzní v přímé linii (s vynětím dětí a vnuků) manžela zůstavitelova (dárce), konečně nevlastní a adoptivní rodiče platí daň podle třídy třetí.

Sourozenci manžela zůstavitelova (dárce) a manželé sourozenců zůstavitelových (dárce) platí daň podle třídy čtvrté, děti a vnuci osob těch daň podle třídy páté (pozn. 2. k sazbě zákona a § 2, odst. 6., tohoto nařízení).

13. Osoby, které se nalézají v době smrti zůstavitelovy (pokud se týče v době ujednání darovací smlouvy) nejméně jeden rok ve služebním neb námezdním poměru k zůstaviteli (dárce), platí daň podle sazby stanovené pro třídu první, neobnáší-li čistá cena nabývaného jmění více než pět tisíc Kč, jinak podle sazby, stanovené pro třídu pátou, pokud by beze zření na tento poměr neplatili daně nižší.

Táž výhoda přísluší veřejným společníkům ohledně podílu zůstavitelova (dárce) na dotčené společnosti (pozn. 3. k sazbě zákona).

14. Odkazy a darování samosprávným svazkům náležejí do VII. třídy sazby zákona, nejde-li o darování, jež jsou vůbec daně prosta [na př. dle saz. pol. 44/75 b) popl. zák. ze dne 9. února 1850, č. 50 ř. z., nebo dle saz. pol. 85, č. 2 uherské popl. sazby]. Totéž platí o odkazech a darováních spolkům, společnostem a ústavům, jejichž jmění dle jejich stanov je věnováno výlučně a trvale účelům v VII. třídě uvedeným, pak o bezúplatných věnová-

ních k účelům chudinským [pozn. 6. k pol. 1. a 2. sazby cís. nař., čl. III, pozn. 13., vlád. nař. č. 53 a § 3, písm. r), vlád. nař. č. 403].

15. Dobročinnými nebo lidumilnými účely po rozumu VII. třídy sazby zákona budtež rozuměny obecně prospěšné snahy, jež směřují k tomu, aby zmírněna byla nouze (chudoba, nuznost) nebo zabráněno jí v kruhu obyvatelstva prostorově neb určitými znaky ohraničeného, nebo aby prokázána byla láska ku bližnímu ve prospěch obecného blaha.

Požaduje-li poplatník tuto zmírněnou sazbu a nevysvítá-li již z obsahu posledního pořízení, nadační nebo darovací listiny, že jde o dary ve prospěch nadací k vyučovacím, dobročinným a lidumilným účelům, nechť to prokáže finančnímu úřadu první stolice (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi bernímu úřadu) a předloží příslušné doklady. Jako doklady berou se tu v úvahu obzvláště všechny písemnosti povahu daru blíže označující, jako na př. spolkové stanovy, korespondence věnujícího a pod.

Při věnování spolkům, společností a ústavům dlužno mimo to podati průkaz, že jmění těchto sdružení dle jejich stanov výhradně a trvale je věnováno vyučovacím, dobročinným a lidumilným účelům a tudíž že také jen k takovým účelům lze ho použít, když sdružení se zruší. Finanční úřad první stolice (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi berní úřad, když bylo dříve jeho návrh schválilo finanční ředitelství) rozhodne s výjimkou v pozn. 16. uvedenou o tom, zda jsou tu podmínky pro použití zmíněné sazby daňové.

Nadace a věnování, směřující význačně k obecně prospěšným účelům, třeba by nebyly věnovány vyučovacím, dobročinnosti nebo lidumilnosti, jsou postaveny na roveň nadacím a věnováním označeným v VII. třídě sazby při používání těchto ustanovení, jakož i pozn. 14., bude-li prokázáno, že (a pokud) nadace (věnování) je k tomu určena, aby zvláštní měrou podporovala obecné blaho ve vědeckém, hospodářském nebo jiném ohledu.

Při věnováních tohoto druhu spolkům, společností a ústavům buď obdobně použito ustanovení první věty odstavce 3. této poznámky.

Žádost buď podána u finančního úřadu první stolice (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi u berního úřadu). Finanční ministerstvo rozhodne dle volného uvážení o tom, zda a pokud se povolí výhoda [pozn. 7. k pol. 1. a 2. sazby cís. nař. a čl. III, pozn. 14., vlád. nař. č. 53 v souvislosti s §§ 58 a 59 min. nař. ze

dne 29. prosince 1915, č. 397 ř. z., a § 3, písm. s), t) a u), vládn. nař. č. 403].

16. Bezúplatná věnování ve prospěch cizozemských nadací (samosprávných svazků, spolků, společností, ústavů) druhu v VII. třídě sazby označeného při použití daňových sazeb tam ustanovených za obdobného šetření ustanovení odstavců pozn. 14. a 15. jsou na roveň postavena bezúplatným věnováním ve prospěch tuzemských nadací téhož druhu, prokáže-li osoba daní povinná v žádosti, již nutno podati u finančního úřadu první stolice (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi u berního úřadu), kromě předpokladů v odst. 2. až 5. pozn. 15. uvedených také skutečnost, že zákony dotčeného státu neustanovují pro věnování toho druhu vyšší dědickou neb darovací dávku státní, než jaká jest v VII. třídě sazby stanovena, a že také věnování takovým československým nadacím (samosprávným svazkům, spolkům, společnostem a ústavům) neposuzuje se buď vůbec nepříznivěji neb aspoň že se tu předpokládá vzájemnost.

Ministerstvo financí rozhodne dle volného uvážení o tom, zda se povolí výhoda [pozn. 8. k pol. 1. a 2. sazby cís. nař. a čl. III, pozn. 15., vládn. nař. č. 53 v souvislosti s § 60 min. nař. ze dne 29. prosince 1915, č. 397 ř. z., a § 3, písm. v), vládn. nař. č. 403].

17. Československý červený kříž jest osvobozen od kolků, bezprostředních poplatků a daně z obohacení vzhledem ke svému movitému a nemovitému majetku na dobu, pokud se jeho jmění upotřebuje podle zásad, spočívajících na platných usneseních ženevské konvence. Při bezplatných věnováních mezi živými Československému červenému kříži přísluší osvobození od kolků, bezprostředních poplatků a daně z obohacení také tomu, kdo učinil věnování [pozn. 9. k pol. 1. a 2. cís. nař., čl. III, pozn. 16., vládn. nař. č. 53 a § 3, písm. y), vládn. nař. č. 403].

Poplatkové (daňové) úlevy, stanovené v §§ 1 a 3 cís. nař. ze dne 31. října 1914, č. 315 ř. z. (věnování k účelům válečné péče), zůstávají v platnosti (čl. III, pozn. 16., vládn. nař. č. 53).

Dr. Beneš v. r.

Udržal v. r.	Dr. Dérer v. r.
Staněk v. r.	A. Novák v. r.
Dr. Dolanský v. r.	L. Novák v. r.
Černý v. r.	Srba v. r.
Tučný v. r.	Habrman v. r.
Šrámek v. r.	Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Mičura v. r.

112.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 1. dubna 1922

o odborné zkoušce v pomocné službě konceptní u státních politických a policejních úřadů.

Na základě a ku provedení §§ 1 a 6 zákona ze dne 15. května 1919, č. 262 Sb. z. a n., o zřízení aktuárských úředníků ve službě politické a policejní, se nařizuje:

§ 1.

Aktuárská zkouška, stanovená nařízením vlády republiky Československé ze dne 4. března 1921, č. 91 Sb. z. a n., může býti podle rozhodnutí ministra vnitra nahrazena jinou odbornou zkouškou, když účel a povaha pomocné služby konceptní, konané aktuárským elémem, o němž jde, vyžaduje podstatně vědomostí, odlišných od předmětů aktuárské zkoušky.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provede je ministr vnitra.

Dr. Beneš v. r.

Udržal v. r.	Srba v. r.
A. Novák v. r.	Dr. Vrbenský v. r.
Černý v. r.	Tučný v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Staněk v. r.
Dr. Šrobár v. r.	Habrman v. r.
Dr. Dérer v. r.	L. Novák v. r.
	Šrámek v. r.

113.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 1. dubna 1922,

kterým se upravuje znění zákona ze dne 7. dubna 1920, č. 249 Sb. z. a n., pro zpoplatňování listin stejného druhu, na jaké se uvedený zákon vztahuje, podrobených poplatkům podle zákonných ustanovení platných na Slovensku a v Podkarpatské Rusi.

Na základě § 15, odstavce 1., zákona ze dne 25. ledna 1922, č. 30 Sb. z. a n., se nařizuje:

Článek I.

Ustanovení §§ 28 a 29 uherských poplatkových pravidel a uherských sazebních položek